

[Landbrugsministeren.]

betydelig forbedret i de seneste 4-5 måneder. Det har altså ikke været nok til, at ledelsen af den omhandlede fabrik har fundet, at det var muligt at genåbne fabrikken.

Fuglsang (DKP):

Jeg vil selvfølgelig takke ministeren, fordi han har svaret på et spørgsmål, som er stillet til ham, men som jeg erkender ligger noget uden for hans højhedsområde.

Men når ministeren siger, at der ikke kan gøres noget fra statens og hans side, så vil jeg gerne hertil svare, at det ikke er et spørgsmål om, hvad der kan gøres, men hvad der bør gøres, fordi det her drejer sig om et spørgsmål af almen betydning. For det første har virksomheden i Vrå betydning for en hel landsdel, for det andet er talrige andre virksomheder her i Danmark i samme situation. Derfor bliver man nødt til at tage et initiativ før eller senere.

Nu har jeg læst forklaringerne deroppefra, og det fremgår heraf, at en af motiveringerne er mangelen på råstoffer. Denne mangel på råstoffer skyldes flere ting, men den skyldes bl. a., at man eksporterer ferske skinker. Nu diskuterer vi jo i øjeblikket — det er næsten synd for den stakkels landbrugsminister — også fiskeri og fiskekonserver, og derfor vil jeg spørge: var det ikke muligt, hvis man ikke kan skaffe de nødvendige råstoffer fra Danmark, så at importere dem, sådan som man i lignende tvangssituationer gør inden for fiskeindustrien?

Landbrugsministeren (Poul Dalsager):

Hr. Fuglsang er velkendt med, at det ikke er landbrugsministeren eller på andre områder fiskeriministeren, der driver disse virksomheder. Det er sådan i vort samfund, at det fuldstændig er overladt til de folk, som har ansvaret, og som ejer virksomhederne, at foretage de dispositioner med hensyn til eksport og import, som de finder er de for virksomheden bedst betalte. Derfor kan jeg ikke se nogen mulighed for, at jeg ved indgreb fra landbrugsministeriets side kunne overbevise eller tvinge eksportsvineslagterierne til at foretage andre dispositioner med hensyn til køb og salg af skinker, end de gør.

Noget andet er, at jeg kan tilføje, at jeg har forsøgt at overbevise dem ved gode ord

om, at det måske var klogere, at man anvendte skinkerne herhjemme til forarbejdning af konserver for derved at opretholde et produktionsapparat, som så var til stede den dag, det blev en bedre forretning, end det er i øjeblikket. Men den argumentation har altså ikke haft tiltrækkelig vægt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Det næste spørgsmål, nr. 130, udgår.

Hermed var spørgetiden til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål.

Af Hölge (FP) til ministeren for kulturelle anliggender (5/11 75):

„Er der noget til hinder for, at en kommunalbestyrelse kan begrænse det antal bøger, en bibliotekslåner kan hjemtage pr. gang?“

(Spm. nr. 80).

Minister for kulturelle anliggender Niels Mathiasens svar (20/11 75):

Folkebibliotekernes formål er efter biblioteksloven at fremme oplysning, uddannelse og kulturel aktivitet. I kulturministeriets bekendtgørelse af 13. maj 1965 er det understreget, at folkebibliotekerne stadig bør søge at udvide berøringsfladen med befolkningen ved en udadrettet virksomhed.

Det er overladt til den enkelte kommunalbestyrelse at fastsætte et reglement for benyttelsen af folkebiblioteket, og man finder derfor ikke detailregler i lov og bekendtgørelse om den praktiske tilrettelæggelse af udlånet. Der er således ikke nogen bestemmelse i lovgivningen, der direkte omhandler det stillede spørgsmål. Kommunalbestyrelserne er således principielt frit stillet.

Et forslag til standardreglement for folkebibliotekerne, udsendt af bibliotekstilsynet i 1968, indeholder heller ingen regler om antallet af bøger, der kan hjemlânes ad gangen, idet man er gået ud fra, at bøgerne kan hjemlânes i det af låneren ønskede omfang.

En rationering af udlånet til den enkelte benytter ville medføre ulemper for skoleelever, studerende og andre, som kan have brug for et større antal bøger samtidig. Tilsvarende gælder for mennesker, som har